

Ragnhild Andersen: Da finansministeren den 25. februar fremsatte de seks lovforslag om skatter og afgifter sammen med forslaget om nedsat statstilskud til rugbrød og mælk, bebudede finansministeren også de lovforslag, vi behandler i dag, om en særlig ydelse til rentemodtagerne og om lempelse af fradragsreglen. Finansministeren opfordrede til, at forslagene blev vurderet i deres sammenhæng, betragtet som en helhed. Man kan da heller ikke behandle forslagene om en særlig ydelse til rentemodtagerne og om lempelse af fradragsreglen uden at tage stilling til, hvad det er, man foreslår rentemodtagerne skal aflevere for de 10 kr. om året, man vil give som erstatning til den enlige rentemodtager, og de 20 kr., man vil give et ægtepar. Man kan ikke behandle disse to forslag for rentemodtagerne uden at tage i betragtning, at det drejer sig om mere end $\frac{1}{4}$ million af de medborgere, der har de mest spartanske indtægter, dem som vi sædvanligvis med rette må kalde samfundets stedbørn.

Jeg siger udtrykkelig, at rentemodtagernes indtægter er spartanske. De er som bekendt så små, at de tvinger vore gamle og invaliderne til ikke alene at spinke og spare i månedens løb, men til at undvære mange ting. Det er ikke min opdagelse, at de må hutle sig gennem tilværelsen. Det må enhver vide, der kender rentens størrelse, at de gamle og invaliderne har ikke brændsel nok, de har ikke mad nok, de har ikke penge nok. Jeg bliver ikke træt af at gentage dette, ærede medlemmer, selvom jeg har indtrykket af, at det måske nok trætter nogle af folketingets medlemmer at høre derpå. Gamle enlige mænd og kvinder på landet får 135 kr. om måneden i rente. 135 kr. skal de leve af en hel måned, betale husleje af, få forsålet fodtøj for, og hvad udgifter menneskene nu har, før de når til det daglige brød. I købstæderne får et gammelt enligt menneske 161 kr. om måneden at klare det hele for. I København får et gammelt enligt menneske 183 kr. om måneden. Jeg gentager disse tal, for de taler ganske for sig selv. Man behøver egentlig ikke at tilføje noget om den nød og de savn, der er i rentemodtagernes hjem, med de tal, jeg her har nævnt: 135 kr., 161 kr. og 183 kr. Bedre bliver det i og for sig ikke, når man ser på ægteparrenes indtægter, 204 kr. om måneden for et gammelt ægtepar i en landkommune, 241 kr. for et ægtepar i købstæ-

derne og 274 kr. om måneden for et ægtepar i København.

Hvordan klarer rentemodtagerne tilværelsen? Hvordan får de noget at leve af hver dag? Hvorfor dør de ikke af sult, som man egentlig skulle tro efter disse tal? Et utømmende svar på, hvordan de klarer sig igennem tilværelsen, kan ikke gives, kun det svar, at det er med nød og savn og sorger, at de klarer sig igennem livet. En ting kan i hvert fald siges, og det er, at de billigste næringsstoffer spiller den største rolle på rentemodtagernes budgetter. Jeg ved fra de gamle selv, at ting som mælk og brød, først og fremmest det billige rugbrød, er hovednæringsmidler i deres daglige liv, ligesom mælk og brød også er de vigtigste madvarer for familier med mange børn og små indtægter.

Hvad er så virkningen af den buket lovforslag, som regeringen har lagt på bordet, for disse mange mennesker i vort samfund? Er virkningen af regeringens lovforslag, at hårdt tiltrængte forbedringer kommer rentemodtagerne tilgode, eller er virkningen af regeringens lovforslag, at man dog i hvert tilfælde holder dem skadesløse for de udgiftsforøgelser, man pålægger dem? Den højtærede finansminister vil give det udseende af, at der ved disse forslag gives rentemodtagerne erstatning for de fordyrelser, regeringen agter at gennemføre ved at nedsætte forbrugertilskuddene til brød og mælk. Jeg vil gerne have lov at sige, at selvom den højtærede finansminister vil give det udseende heraf, er det ikke tilfældet. Man holder end ikke rentemodtagerne skadesløse for de fordyrelser, der bliver dem pålagt i kraft af forhøjelsen for rugbrød og mælk. Finansministeren vil gerne give det udseende af, at der er en social linie i forslaget, efter hvilken de ringest stillede i hvert fald ikke får større byrder at bære; ja, han gør sig endog til af, at der er social balance. Der skal ingen stor regnekunst til at dokumentere, at regeringen med sine forslag om at forhøje rugbrødet med 80 øre for et 4 kg rugbrød og mælken med 6 øre pr. l dukker ned også i deres lommer, der skal klare sig med 135 kr. om måneden i aldersrente eller for ægtepars vedkommende 204 kr. om måneden i en landkommune.

Ved en tidligere lejlighed i vinter tillod jeg mig at benævne det som asocialt at ville nedsætte statstilskuddene til sådanne varer